

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 10. Subjectum Sacramenti Confirmationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

doti delegare potest, ex potestate Ordinis. Idque reliqui etiam Episcopi in suis Diocelibus possunt, si Episcoporum Episcopus id sibi apud Latinos non reservasset. Fateor itaque, confirmandi potestatem ordinariam, & independentem a quocumque alio, sic Episcopo competere, ratione Ordinis seu Consecrationis Episcopalis. ut ea simplici Sacerdoti, ex vi Ordinis & Consecrationis sacerdotalis non competat, sed solum potestas remota & aptitudinalis in quantum Sacerdos ex vi Ordinis sui idoneus est ad hoc, ut ipsi, tamquam delegato, ministerium hujus Sacramenti ab Episcopo committi queat, sine qua delegatione Confirmatio ab illo collata irrita foret & nulla.

CAPUT IX.

Non omnia, quae exprimentur in forma Latinorum, tradita a Concilio Florentino, sunt de essentia formae.

Probatur, quia non omnia, quae exprimentur in forma illa Latinorum, habentur in forma Graecorum; hac utique *signaculum domini Spiritus sancti*. Sed omnia, quae sunt de essentia formae, habentur in forma Graecorum, quae cum antiquissima sit, & à Patribus Graecis, ab ipsa etiam sexta Synodo Generali canone 95. tradita, de ejus valore rationabile dubium esse non potest. Cum extra dubium sit, apud Graecos valide administrari, & à Patribus Graecis valide administratum fuisse Sacramentum Confirmationis. Quomodo enim Graeci alias nunquam à Latinis de invalida illius administratione fuissent reprehensi? Quomodo Romae, scientes & approbantes S. Pontifice, in Ecclesia S. Athanasii, sub illa forma Confirmationis Sacramentum permitterentur conferre? Quomodo Romanus Pontifex approbasset sextam Synodum, in qua tradita fuisset invalida Confirmationis forma? Quomodo forma illa permixta fuisset omnibus Graecorum Euchologiis inferi? Illam Marcus Ephesius in Concilio Florentino protulit, nec à Latinis reprehensus fuit. Illam examnavit S. Congregatio Cardinalium, ab Urbano VIII. erecta ad examinandum Rituale Graecorum, nec quoad formam illam reformavit, sed Rituale illud, cum forma illa, recedi permittit.

Quae cum ita sint, manifestè sequitur, neque distinctam expressionem trium Personarum SS. Trinitatis esse de essentia formae; neque haec verba, *signo crucis*; neque illa, *chrysmate salutis*, neque verbum *signo*, neque *confirmito*, neque pronomen *te*, formaliter & expressè positum. Nihil enim horum exprimitur in forma Graecorum. Sed pronomen designans personam confirmatam, & verbum designans actionem Ministrum, ex sensu Ecclesiae Graecae, externaeque actionis Ministrum circumstantia subauditur, ut sensus sit: *Accipe*, vel tibi *signaculum domini Spiritus sancti*. Quomodo in hac forma Calicis, apud Lucam: *Hic Calix novum Testamentum in meo sanguine*, spectatis omnibus, subauditur est.

CAPUT X.

Subiectum Sacramenti Confirmationis.

Subiectum capax hujus Sacramenti non est nisi homo baptizatus, nec istud Sacramentum valide recipit, qui non est baptizatus. Quia, ut S. Thomas ait q. 72. a. 6. *character Confirmationis ex necessitate praesupponit characterem baptismalem*, ita scilicet, quod si aliquis non baptizatus confirmaretur, nihil reciperet, sed oporteret iterum.

Tom. III.

ad ipsum confirmari post Baptismum. Cujus ratio est, quia sic se habet Confirmatio ad Baptismum, sicut augmentum ad generationem. Manifestum est autem, quod nullus potest promoveri in aetate perfectam, nisi primo fuerit natus. Et similiter, nisi primo aliquis fuerit baptizatus, non potest Sacramentum Confirmationis accipere.

Omnis vero homo viator, baptizatus, sive adultus, sive infans, est subiectum capax hujus Sacramenti. cap. omnes de Consecrat. dist. 5. Quod attinet ad infantes, olim consuetudo plerumque fuit ipsos statim post Baptismum confirmandi, teste Tertulliano l. de Bapt. c. 7. & 8. atque Innocentio I. epist. ad Decentium. Quae consuetudo apud Graecos etiamnum perseverat, ut constat ex eorum Euchologiis.

Sed hodiernam Latinorum consuetudine infantes ante septimum non confirmantur. Idque verant Concilium Mediolanense I. sub S. Carolo Borromeo tit. de his quae pertinent ad Sacram. Confirm. Synodus II. Cameracensis, Audo-marensis, Iprensis, &c. Enimvero minus expedit ante rationis usum confirmari, inquit Catechismus Romanus de Confirm. §. 18. imò expedit rationis usum expectari, eò quod ratione utentes majorem reverentiam & fructum Sacramentum illud suscipiant, & ante non sit capacitas confitendi nomen Domini.

Ob hanc incapacitatem Marcellus, Valentia, &c. censent perpetuo amentes convenienter non confirmari. Verum S. Thomas q. 72. a. 8. ad 2. Sotus, Sylvius, & Doctores passim contrascribunt. Sunt enim capaces effectus Confirmationis, magnaque ex eo percipiunt utilitatem.

Nec dubium quin periculosè infirmantes confirmandi sint, si petant. S. Thomas ibidem ad 4. *Ut* (inquit) *in resurrectione perfecti appareant*, secundum illud Ephes. 4. *donec occurramus omnibus in virum perfectum, in mensuram aetatis plenitudinis Christi. Et ideo Hugo de S. Victore dicit, omnino periculosum esse, si ab hac vita sine Confirmatione migrare contingeret. Non quia damnaretur (nisi forte propter contemptum) sed quia detrimentum perfectionis pateretur. Unde etiam pueri confirmati decedentes majorem gloriam consequuntur; sicut & hic majorem continent gratiam.*

Propterea laudabilis in Hispania mos est, superphleo ultimo afficiendos, confessos & communicatos, Sacramento Confirmationis roborare. Valdeus in Candelab. de Extr. Uct. n. 41. Quintana duennas singul. tr. 2. fig. 2. n. 2. Neque enim ideo solum quis confirmatur, ut nomen Domini fortiter confiteatur, sed & ut fortiter aggrediatur quicquid ad vitam christianam perfectionem, atque ad majorem Dei gloriam pertinet.

Etiam emergenti utiliter confirmantur. Si quidem ex historicis fide dignis constat, plerisque ex ipsis hujus Sacramenti susceptione curatos fuisse, ut videre est apud Basilium Pontium p. 5. c. 1. Et verò S. Bernardus in vita S. Malachiae refert, puerum lunaticum, hujus Sacramenti susceptione, à Malcho, Malachiae praepotore, curatum.

Potè eos qui adultè jam aetate confirmandi sunt, siquidem hujus Sacramenti gratiam & dona consequi cupiunt, non solum fidem & pietatem adferre, sed & graviora etiam peccata, quae admisserunt, ex animo dolere oportet (inquit Catechismus Romanus loco citato) *qua in re laborandum est, ut peccata etiam prius confiteantur* (ad hoc quippe tenentur conscientiam peccati mortalis habentes, ut ex can. ut jejuniis de Consecr. dist. 5. atque ex Concilio Rothomagensi, Turonensi, Remensi, Bituricensi, Aquenti, &c. lib. 1. cap. 23. probavimus) & *Pastorum cohortatione ad jejunia, & alia pietatis opera incitentur.*

K 2

Similiter S. Carolus Borromeus p. 1. tit. de his quæ pertinent ad Sacram. Confirm. monet, ut qui adultæ ætate confirmandi sunt, primo de peccatis confiteantur. Constitutiones quoque Constatientes apud Gobat tr. 2. de Confirm. n. 767. vult, ne ullus, qui ad annos discretionis pervenit, accedat ad Confirmationem, nisi confessus. Confessionem pariter exigunt Constitutiones Synodales Eminentissimi Cardinalis le Camus tit. 6. a. 4.

79. Olim etiam jejunium exigebat allatus canon. ut jejunii. Sed ex quo Sacramentum hoc frequenter à meridie conferri cœpit, canon iste transiisse videtur de præcepto in consilium. Cùm ex præcepto ne Romæ quidem in usu sit, teste Jordano Episcopo Tragurienti in Dalmatia to. 2. elucubr. lib. 3. tit. 3. n. 13. Idem etiam non nisi consilium agnoscit S. Thomas q. 72. a. 12. ad 2.

CAPUT XI.

Sacramenti Confirmationis effectus.

80. **T**riplex est. Primus est gratiæ augmentum in iis qui dignè illud suscipiunt. Ut enim dicitur can. *Spiritus sanctus* de Consecr. dist. 5. *Spiritus sanctus in fonte Baptismi plenitudinem tribuit ad innocentiam; in Confirmatione augmentum præstat ad gratiam. In Baptismo regeneramur ad vitam; post Baptismum confirmamur ad pugnam. In Baptismo abluimur; post Baptismum roboramur.*
81. Secundus & proprius effectus ipsius (prior namque communis est aliis Sacramentis vivorum) est speciale robur Spiritus sancti ad confitendam viriliter fidem & nomen Christi, adversus hostes illius, ubi opus fuerit.
82. Tertius est character, quo confirmatus insignitur, velut notâ & cingulo militiæ Christianæ, atque ad spiritualem pugnam designatur. Et propter hunc characterem Sacramentum hoc inimitabile est, uti Tridentinum definit sess. 7. can. 9. post Gregorium III. can. de homine de Consecr. dist. 5. dicentem: *de homine, qui à Pontifice confirmatus fuerit, denud illi talis iteratio prohibetur.*

CAPUT XII.

Necessitas & obligatio suscipiendi hoc Sacramentum.

83. **S**acramentum Confirmationis necessitate mediæ ad salutem necessarium non esse Doctores conveniunt. An necessarium sit necessitate præcepti, controversum. Negant quippe Navarrus, Suarez, Nugnus, Ledesma, Valentia, Coninck, Gragnadus, & (ut ipse putat) Doctores communiter, alentes de eo suscipiendo nullibi extare præceptum.
84. Fateor Recentiores non paucos ita sentire. Sed hoc idem quia antiquitatis hac de re monumenta, Sanctorumque doctrinam non sunt scrutati. Ad quam attendens censeo cum Waldensi nostro doct. fid. c. 113. Hugone de S. Victore, Scoto, Armachano, Gersono, Richardo, Toletio, Bellarmino, Contentono, Farvacio, Hamelio, Cardinale le Camus Constat. Synodal. tit. 6. a. 4. Authore Contraversarum Lexovicensium p. 3. Contr. 11. q. 3. Confirmationem esse necessariam necessitate præcepti, ita ut graviter peccet quisquis illam suscipere negligit, dum commodè potest, maxime si apud hæreticos, vel in eorum consiliis, seu vicinia commoretur.
85. Probatur 1°. ex can. omnes de Consecr. dist. 5. ubi sic: *Omnes fideles per manus impositionem Episcoporum, Spiritum sanctum, post Baptismum, accipere debent, ut pleni Christiani inventiantur.*
86. 2°. ex can. omnes, inter canones Ilaaci Lin-

gonienis tit. 11. *Omnes maximam curam habeant, ne sine Confirmatione Episcopi qui vitam finirent, animæ periclitentur. Periclitatur ergo anima sine Sacramenti hujus susceptione. Est autem peccatum non leve, isti periculo sese per negligentiam voluntariam exponere. Cùm periculum istud leve non censeat Amalarius Fortunatus (qui sæculo octavo florbat) l. 1. de Eccles. offic. c. 27. dicens, quod aliqui fortè damnabuntur, ob neglectam illius Sacramenti susceptionem. Unde exclamat: *Quantum periculum incurrit, qui negligenter ex hoc mundo exit, sine manûs impositione confirmatoria.* Enimverò Christus hoc Sacramentum instituit, tam ad conservationem fidei, ne deficiat in nobis; quam ad roborandam fragilitatem nostram contra tentationes dæmonis, mundi, & carnis; prout Cardinalis le Camus observat loco citato. Quanta verò nostra sit fragilitas, absque isto robore, apparuit in Apostolis, priusquam induerentur hac virtute ex alto; apparuit (inquam) ex fuga omnium, trinaque Petri negatione ad vocem ancillæ, &c. Vel ipsorum proinde Apostolorum exemplo seimus, quam facile sit Christianis in tentationibus deficere, & frequenter deficere, nisi Sacramenti hujus roborentur virtute. Idque quotidiana adhuc experientia docet. Tette namque Boudartio de Constat. q. 5. *experientia constat, quamplurimos hujus Sacramenti defectu recessisse à fide, multos transisse ad forislegia, veneficia, & cultum dæmonis. Ubi contra quamplurimi Martyres hoc Sacramento roborati, in fide & virtute constantissime perseverant, & ad sanguinem usque decertant.**

Hinc ergo Confirmationis necessitatem benè colligit Gerion to. 2. in Compend. de Sacram. col. 78. aens, quod etiamsi Confirmatio non sit absoluta necessitatis, ad salutem tamen necessaria sit secundum quid. Nam, inquit, *ad hoc quod debeat vita spiritualis, & salus in Baptismo adeptæ, robustè contra hostes spirituales custodiri, necesse habet hoc Sacramentum confirmari, & confortari (sicut si homo non debeat debilitari, et necesse est benè comedere, ut antè dixerat, necessitatem secundum quid explicando.) Unde dicit Hugo de S. Victore: quia prodest, si per Baptismum à lapsu erigeris, nisi etiam per Confirmationem ad standum confirmaris? Non quia sine Confirmatione non valet Baptismus ad salutem (quia hoc falsum est); sed quia frequenter in pugna spirituali, ex debilitate virtutis spiritualis accideret etiam facilitas cadendi, & proinde damnatio, nisi esset Confirmatio.*

3°. probatur ex Concilio Laodiceno sub Sylvestro can. 48. *Oportet eos qui illuminantur (id est baptizantur) post Baptisma inungi super cælesti chrysmate, & esse regni Christi participes.* Vox autem oportet, in legibus, tam Ecclesiasticis, quam civilibus, ex communis Canonitarum Legistarumque sensu, necessitatem significat, uti l. 2. me dixisse memini.

4°. ex variis Sanctorum testimoniis, quæ profert Waldensis noster loco citato. Profecto Cyprianus epist. 70. ungi (inquit) *necesse est eum qui baptizatus sit, ut accepto chrysmate, id est unctio- ne, esse unctus Dei, & habere in se gratiam possit.* Cornelius Papa epist. ad Fabium Antiocheum, Novatianum reprehendit, quod cùm in lætè, ob morbum baptizatus fuisset, liberatus à morbo reliqua non percepit, quæ juxta Ecclesiasticam regulam percipi debent, neque ab Episcopo signatus est. Quippe hoc signaculo minime percepto, quo tandem modo Spiritum sanctum potuit accipere? inquit apud Euseb. Hist. Eccles. l. 6. c. 43. Hieronymus Dial. contra Lucifer. *Totius orbis mens & consensus, de manu baptizatis imponenda, instar præcepti obtinet.* Hilarius Arclaiensis homil. de Pentecoste (quæ nomine Eusebii Emiliensis,